

Aan de pomp

Het is een geweldige fase de “peuterfase”. Veel ouders noemen het ook wel de “ik ben twee en ik zeg nee” - fase. Een hele leuke tijd maar ook een waarin ouders alle zeilen bij moeten zetten om het gedrag van hun kind in goede banen te leiden. Bij Luuk kwam hierbij ook nog zijn diabetes verhaal. Hoe leg je bijvoorbeeld uit dat hij iets niet mag eten en andere kindjes wel? Gelukkig is Luuk een knul die alles wat eetbaar (en niet eetbaar) is, lekker vindt. Thuis stond er in het weekend dan ook een bordje “Luuk” op tafel.

Komkommertje, worstje, tomaatje, kaasje, even onbezorgd snacken. Alleen als we ergens op visite gingen, of nog erger verjaardagen, ging het vaak niet zo soepel meer. Wat heeft hij nu weer te pakken? Dat kan nu niet, hij heeft net insuline gehad en dat hebben we er nog niet bij gerekend! Stuk gebak? Extra spuiten?

Zoals jullie in de vorige column hebben kunnen lezen had Luuk een enorme hekel aan zijn insuline pen. Zo klein als hij was, had hij toch al snel door dat als hij iets extra had gesnoept, hij ook meer moest spuiten. Toen hij dit door kreeg koos hij er vaker voor om dan maar niet te snoepen of stiekem iets te pakken. Zo had hij een keer op de kamer van zijn grote zus een chocolade ei gevonden. Helemaal overstuurd kwam zijn zus naar beneden, “Luuk heeft mijn ei opgegeten”! Boos omdat het ei van haar was en bezorgd omdat ze wist dat zoveel chocolade voor Luuk grote gevolgen kon hebben. En dan Luuk met een super onschuldig gezichtje; “dat heb ik niet gedaan”! Met zijn mond vol bruine chocolade tot aan zijn oren toe.

De diabetes verpleegkundige was al een tijdje bezig om ons te laten wennen aan het idee om Luuk insuline te geven door middel van een insuline pompje. Toen ik het woord “pompje” voor het eerst hoorde vond ik het een vreemd woord. Ik associeerde het met een benzine pomp of zo. Ik zag het als een reusachtig mechanisch iets waar mijn zoon de rest van zijn leven aan vast zou zitten. Zelfs toen ik het pompje een keer had gezien vond ik het nog te groot voor Luuk. Luuk was toen 2,5 jaar en droeg nog een rompertje. Dan is zo’n pompje best groot om de hele dag mee te slepen.

Het idee dat Luuk weer vrijer zou zijn met eten heeft bij ons de doorslag gegeven om toch over te stappen van een pen naar een pomp. De informatie over de pomp was weer overweldigend. Toch zijn we nu blij met zijn pompje. Luuk pakt niets meer stiekem maar komt altijd netjes vertellen wat hij te pakken heeft, zelfs als het van zijn zusje afkomstig is.